

Carta del Prelat (abril 2012)

Amb motiu de la Setmana Santa, el Prelat reflexiona sobre la institució de l'Eucaristia. El centenari de l'aniversari de la Primera Comunió de sant Josepmaria, el 23 d'abril, li serveix per impulsar a rebre aquest sagrament cada dia amb més pietat.

29/04/2012

Estimats, que Jesús em guardi les filles i els fills,

Us escric al començament de la Setmana Santa. Des de l'entrada triomfal de Jesucrist a Jerusalem, que celebrem avui, fins a la seva resurrecció al matí de Pasqua, l'Església reviu en la litúrgia -a la qual ens unim tots- els grans misteris de la nostra redempció. Comencem, doncs, amb una acció de gràcies a Déu profunda per les grans meravelles que ha realitzat en favor dels homes. I disposem-nos amb creixent intensitat a acompanyar al nostre Senyor en el Tridu sacre, atansant-nos a Ell en les hores doloroses del seu lliurament per nosaltres, per assistir-ne també a l'exaltació gloriosa.

Pensar en la mort de Crist - adverteix sant Josepmaria- es tradueix en una invitació a situar-nos amb absoluta sinceritat davant el nostre quefer ordinari, a prendre seriosament la fe que professem. La Setmana Santa,

doncs, no pot ésser un parèntesi sagrat en el context d'una vida moguda solament per interessos humans: ha d'ésser una ocasió d'aprofundir en la pregonesa de l'Amor de Déu, per poder, així, amb la paraula i amb les obres, mostrar—lo als homes [1] . La participació activa, conscient i plena d'amor, en els oficis litúrgics d'aquests dies, se'ns ofereix com la millor manera de ser-hi amb Jesús en els llargs moments d'angoixa i de sofriment. Així **la Setmana Santa no es pot reduir a un simple record, ja que és la consideració del misteri de Jesucrist, que es prolonga en les nostres ànimes [2] .**

Sentim-nos en comunió profunda amb tota l'Església, que d'un extrem a l'altre de l'orbe celebra amb pietat i recolliment aquests misteris divins. Preguem especialment pels qui rebran el Baptisme en la Vetlla

pasqual, i per tots els altres, perquè, moguts per la gràcia de l'Esperit Sant, ens aproximem més i més a Déu en aquestes dates, amb la decisió de seguir Crist amb plenitud de lliurament. ***Deixem-nos de consideracions superficials*** - exhortava sant Josepmaria-, ***anem al gra, a allò que és veritablement important. Mireu, el que hem de pretendre és d'anar al cel. Si no, no hi ha res que pagui el tret. Per a anar al cel, és indispensable la fidelitat a la doctrina de Crist. Per a ésser fidel, és indispensable ésser obstinat amb constància en la nostra contesa contra els obstacles que s'oposen a la nostra eterna felicitat [3]*** .

Jesús va començar el Tridu sacre reunint-se amb els Apòstols al Cenacle de Jerusalem. ***Desiderio desideravi hoc Pascha manducare vobiscum, antequam patiar [4]*** ; ardentment he desitjat celebrar

**aquesta Pasqua amb vosaltres,
abans de la meva Passió. Amb
aquestes paraules s'expressa sant
Lluc, en escriure el relat de
l'última Cena. S'entreveu en
cadascuna l'infinit amor del cor de
Crist pels homes, la consciència
viva que ja havia arribat la seva
hora, el moment de la salvació del
gènere humà, tan llargament
esperat. Jesús va tenir grans
desitjos d'anar a l'encontre
d'aquella hora, explica Benet XVI.
Anhelava en el seu interior aquest
moment en què s'anava a lliurar
als seus sota les espècies del pa i
del vi. Esperava aquell moment
que hauria d'ésser en certa
manera el de les veritables noccs
messiàniques: la transformació
dels dons d'aquesta terra i el
arribar a ésser un amb els seus,
per transformar-los i començar
així la transformació del món. En
el desig de Jesús podem reconèixer
el desig de Déu mateix, l' amor pels**

homes, per la creació, un amor que espera. L'amor que espera el moment de la unió, l'amor que vol atreure vers seu tots els homes, acomplint també així allò que la mateixa creació espera la manifestació dels fills de Déu (cf. Rm 8, 19) [5] .

Com no pensar també en els desitjos de ser correspost, que embargaven a Nostre Senyor? Tanmateix, els qui l'envoltaven no eren conscients de la transcendència d'aquell esdeveniment, com ho manifesta el fet que precisament llavors es van suscitar entre ells disputes sobre qui seria considerat el més gran [6] . Tot i que indubtablement se sentirien íntimament commoguts per les paraules i les accions de Jesús -i així ho suggereix sant Joan en relatar amb detall el discurs de comiat del Senyor, al final d'aquella reunió familiar-, encara no comprenien del tot el significat d'allò que estava

succeint davant seu. Aquesta missió estava reservada a l'Esperit Sant, que seria enviat la Pentecosta. Què ens diu, filles i fills meus, la Passió de Crist? Amb quina devoció mirem la Creu?

Nosaltres, cristians del segle XXI, amb una història bimil·lenària de fe i de pietat eucarística, que hem rebut el Paràclit en el Baptisme, no estem en les mateixes condicions que aquells primers. Sabem que, en l'última Cena, **Jesucrist anticipa la seva mort i resurrecció, lliurant-se a si mateix als seus deixebles en el pa i en el vi, el seu cos i la seva sang com a nou mannà (cf. Jn 6, 31-33).** Si el món antic havia somiat que, en el fons, el veritable aliment de l'home -allò pel que l'home viuera el Logos, la saviesa eterna, ara aquest Logos s'ha fet per a nosaltres veritable menjar. L'Eucaristia ens endinsa en l'acte oblatiu de Jesús [7] .

Hauria de resultar fàcil omplir-nos de sorpresa i de gratitud davant l'anorreament de Déu en l'Eucaristia. I moltes vegades no succeeix així. Per què aquest desamor, davant l'amor de Crist? Per què aquesta fredor del nostre cor, davant les flames que abrasen el Cor del Mestre? **Jesús ens estima, ens espera. I nosaltres, tenim veritablement desig d'Ell? No sentim dins nostre l'impuls d'anar a trobar-lo? N'anhelem la proximitat, aquest ésser un amb Ell, que ens regala en l'Eucaristia? O som, més aviat, indiferents, distrets, ocupats totalment en altres coses? [8] .**

Són preguntes que el Vicari de Crist adreça als catòlics; preguntes que esperen una resposta personal, compromesa, de part de cadascuna i de cada un de nosaltres. Preguem sincerament a l'Esperit Sant que susciti aquesta resposta en el fons de les nostres ànimes i que sapiguem

acollir la seva gràcia generosament, amb el lliurament total de nosaltres mateixos a nostre Senyor: amor amb amor es paga.

Precisament d'aquí a tres setmanes, el 23 d'abril, commemorarem el centenari de la Primera Comunió de sant Josepmaria, i aquesta data suposa un esperó perquè les seves filles i els seus fills a l'Opus Dei visquin amb més pietat la participació en la Santa Missa i, de manera especial, la Sagrada Comunió.

Resulta impossible enumerar els consells que el nostre estimadíssim Pare ens esmentava per rebre amb més profit el Senyor cada dia. Els qui hem tingut la fortuna de contemplar de prop com es preparava per el Sant Sacrifici, com ho celebrava, com rebia la Comunió i donava gràcies després, no trobem paraules per expressar l'amor que, sense

manifestacions cridaneres,
l'embargava en aquests instants. Em
limitaré, doncs, a traçar unes
pinzellades que ens ajudin a
aprofundir en algun aspecte de la
pietat eucarística del nostre sant
Fundador i millorar així el nostre
tracte personal amb Jesús en el
Santíssim Sagrament.

El 23 d'abril de 1963, ens deia: ***per a mi avui és una festa molt gran*** .
Ens suggeria que l'ajudéssim a donar
gràcies a Déu per aquella bondat del
Cel: ***perquè va voler venir a fer-se
l'amo del meu cor*** [9] . Estava molt
agraït al sant pontífex Pius X, que en
els primers anys del segle XX havia
emanat normes noves sobre la
Primera Comunió, fixant les
condicions mínimes requerides per
permetre que els nens poguessin
acostar-se a la sagrada taula [10] .
Sempre recordava que va rebre per
primera vegada al Senyor als deu
anys. ***En aquella època*** -comentava-,

tot i les disposicions de Pius X, resultava inaudit fer la Primera Comunió a aquesta edat. Ara és corrent fer-la abans. I em preparava un escolapi gran, home piadós, senzill i bo. Ell em va ensenyar l'oració de la comunió espiritual [11] .

Aquella primera trobada amb Jesús en l'Eucaristia va marcar profundament la seva existència. Cada any es preparava amb temps per a aquesta data tan estimada. En moltes altres ocasions, tornava a aquests instants amb un record ple de gratitud, admirant la bondat de Déu, que desitja ser tan a prop de les seves criatures.

Però no es comportava així només de gran, encara que és lògic que, amb el pas dels anys, després d'haver considerat una i mil vegades aquests favors del Senyor, les manifestacions d'agraïment anessin afinant-se més i

més. Diverses vegades va comentar una cosa que no deixa de causar impressió, si considerem que es tracta d'unes reflexions que va començar a fer-se molt jove. ***Des de petit -deia- he comprès perfectament el perquè de l'Eucaristia: és un sentiment que tots tenim; voler quedar-nos per sempre amb qui estimem. És el sentiment de la mare pel seu fill: et menjaria a petons, li diu. Et menjaria: et transformaria en el meu propi ésser [12] .***

Només l'amor de Crist per cada un, més gran que el que tots els pares i mares poden mostrar als fills, s'alça amb força com la manera suprema de realitzar aquesta aspiració a la unió definitiva entre persones que s'estimen. ***El Senyor ens ha dit això també: pren-me, menja'm! Més humà no pot ésser. No humanitzem, però nosaltres a Déu Nostre Senyor quan el rebem: és***

Ell qui ens divinitza, ens enalteix, ens aixeca. Jesucrist fa allò que a nosaltres ens és impossible: sobrenaturalitza les nostres vides, les nostres accions, els nostres sacrificis. Quedem deïficats. Em sobren raons: aquí està l'explicació del meu viure [13] .

Filles i fills meus, preparem-nos el millor possible per rebre la Comunió. Sempre serà poc allò que fem; però això no ha de causar en nosaltres ni el més petit regust d'amargor. Realment no som dignes d'acollir el Senyor en la nostra ànima i en el nostre cos, però Ell ha dit que no necessiten metge els sans, sinó els malalts [14] . Ell, amb la seva vinguda freqüent-diària, si és possible-, ens va convertint a cadascuna, a cada un, en dignes del seu amor. ***Per això, quan l'ànima està en gràcia -i és una ànima enamorada de Déu- no s'ha de pensar que manca preparació per***

combregar, perquè mentre estem treballant, obrint altres fronts d'aquesta guerra de pau i de bé en el món, ens estem preparant meravellosament [15] .

A principis d'any us vaig suggerir que, si us ve de gust, reciteu amb freqüència la jaculatòria que el nostre Pare va prendre de l'Evangelí, de llavis de l'apòstol sant Tomàs, i que diàriament repetia amb el cor a la Santa Missa: *Dominus meus et Deus meus ! [16] ,* Senyor meu i Déu meu! Ens sorprèn aquest meravellós acte de fe en la presència real de Jesucrist sota les espècies sacramentals, que ens impulsarà a preparar-nos millor per combregar. Hem d'estimar molt el Senyor, ser molt pietosos, tractar-lo el millor possible a l'altar i en el tabernacle, estimar-lo també pels qui no l'estimen, desagreguar pels qui li ofenen. ***Déu Nostre Senyor necessita que li repetiu, en rebre'l cada matí: Senyor, crec que sou***

Vós, crec que sou realment ocult en les espècies sacramentals! Us adoro, us estimo! I, quan li feu una visita a l'oratori, repetiu-li novament: Senyor, crec que sou realment present!, ¡Us adoro, us estimo! Això és tenir afecte al Senyor. Així l'estimarem més cada dia. Després, continueu estimant-lo durant la jornada, pensant i vivint aquesta consideració: acabaré bé les coses per amor a Jesucrist que ens presideix des del Tabernacle. Estimeu moltíssim Jesús Sagramentat, i procureu que moltes ànimes l'estimin: només si fiqueu aquesta preocupació en les vostres ànimes, sabreu ensenyar-la als altres, perquè donareu allò que visqueu, que tingueu, que sigueu [17] .

També aquest dia és l'aniversari de la Confirmació del nostre Pare. La va rebre el 1902, als pocs mesos del seu naixement: no era infreqüent a

Espanya, en aquells dies, que els Bisbes impartiren aquest sagrament en les visites pastorals a les parròquies, tant als nens com als adults que no l'haguessin rebut. D'aquesta manera, des de molt aviat, l'Esperit Sant va anar fent la seva tasca en l'ànima del nostre Pare amb més intensitat, preparant-la per acollir amb molt de fruit les gràcies que havia de concedir-li més endavant.

En una de reunió amb persones de tota condició, van demanar a sant Josepmaria sobre la diferència entre rebre Crist en la Comunió i la presència de l'Esperit Sant en l'ànima per la gràcia. Immediatament, com qui ho té molt assimilat, va donar la següent resposta: ***aquesta diferència la veuràs de seguida, si consideres que en la Sagrada Eucaristia (...) és realment present la Segona Persona de la Santíssima Trinitat, que s'ha fet***

Home per nosaltres: Cos, Sang, Ànima i Divinitat. El rebem així, però la nostra naturalesa destrueix de seguida les espècies sacramentals i, des d'aquest moment, desapareix aquesta presència eucarística de Jesús Sagramentat. Tot i llavors Déu roman amb nosaltres, si no el fem fora pel pecat mortal. Per mitjà de la gràcia, l'Esperit Sant fa el seu estatge dins nostre i, per tant, la Trinitat sencera, perquè només hi ha un sol Déu en tres Persones distintes. On hi ha una Persona actuant, és present la Trinitat Beatíssima, únic Déu [18] .

Esmercem-nos durant la jornada, filles i fills meus, en no perdre la consciència d'aquesta inhabitació de Déu; més encara, podem incrementar-la constantment amb actes de fe i d'amor, amb comunions espirituals i invocacions a la Mare de Déu, que ens serviran per donar

gràcies a Jesús per haver vingut sacramentalment a la nostra ànima i anar preparant la comunió del dia següent.

No deixem de pregar pel Papa, especialment el dia 19, setè aniversari de la seva elecció, i també el 16, data en la que complirà 85 anys. Repetim amb fe la pregària de les Preces, en què el nostre Fundador va prendre del patrimoni litúrgic de l'Església: *Dominus conservet eum, et vivificet eum, et beatum faciat eum in terra, et non tradat eum in animam inimicorum eius* [19] .

M'encomano també jo a les vostres pregaries, especialment en el nou aniversari de la meva elecció i nomenament com a Prelat, el dia 20. Així ens mantindrem *consummati in unum* [20] , en unió de cors i d'intencions amb sant Josepmaria, que ens beneeix a tots des del Cel. I pregueu pel viatge a Camerun que

em proposo de fer la setmana de
Pasqua.

Amb tot afecte, us beneeix

vostre Pare

+ Xavier

Roma, 1 d'abril de 2012

.....

[1] Sant Josepmaria, És Crist que
passa, n. 97.

[2] Ibíd., N. 96.

[3] Ibíd., N. 76.

[4] Lc 22, 15.

[5] Benet XVI, Homilia en la Missa in
sopar Domini, 21-IV-2011.

[6] Cf. Lc 22, 24.

[7] Benet XVI, Carta enc. Deus caritas
est, 25-XII-2005, núm. 13.

[8] Benet XVI, Homilia en la Missa in sopar Domini, 21-IV-2011.

[9] Sant Josepmaria, Notes d'una reunió familiar, 23-IV-1963.

[10] Cf sant Pius X, Decr. Quam singulari, 8-VIII-1910, norma I.

[11] Sant Josepmaria, Notes d'una reunió familiar, any 1966.

[12] Sant Josepmaria, Notes d'una meditació, 14-IV-1960.

[13] Ibíd.

[14] Cf. Mt 9, 12.

[15] Sant Josepmaria, Notes d'una meditació, 28-V-1964.

[16] Jn 20, 28.

[17] Sant Josepmaria, Notes d'una reunió familiar, 4-IV-1970.

[18] Sant Josepmaria, Notes d'una reunió familiar, 13-IV-1972.

[19] Cf Sal 40 (41) 3.

[20] Jn 17, 23.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/carta-del-
prelat-abril-2012/](https://opusdei.org/ca-ad/article/carta-del-prelat-abril-2012/) (11/03/2026)